

"MITÄS ME KRIITIKOT ..."

Kiitos, Kalervo Pulkkinen, uusimasta vastavedostasi Ardent-kirjoitukseeni. On vaan niin surullista, kun mikään ei saa Sinua vakuuttamaan "Ardentin" kelpoisuudesta. Mielestäni ei todellakaan ole mikään synty käyttäjä lähtökohtana jotain inhimillistä aikakautta vain sen vuoksi, että joku muu on sattunut mieltymään samaan aika-kauteen, mutta vain hiukan aikaisemmin. Tuon mukaan ei nykyaikaan-kaan voisi sijoittaa yhtä romaania enempää, siksi että se olisi edelle ehtineen jäljittelyä. Kuulostaa järjettömältä, eikö totta? Samanlainen on mielestäni perustelusi Craenhalsin aikaansaannoksia vastaan. Vaikka historiallisia romaaneja onkin määrättömästi ja on vain yksi "Sinuhe", se ei tee mitään yhtään vähemmän lukueloisiksi. Jokainen on yrittänyt parhaansa, ja taso vaihtelee, mutta historian käyttäminen ei ole yhtään vähemmän hyväksyttävää kuin nykyajan, ellei sitten ole tarkoitusta käsitellä päivän ongelmia, mikä taas ei kuulu tähän. Craenhals kuvaa sarjassaan oman kansansa historiaa eikä näin voi olla englantilaisen jäljittelijä. Ritaristo kuului huomattavana osana Ranskan historiaan, ei mielikuvitukseen. Jos ritaristo olisikin mielikuvituksen tuotetta ja Poster idean isä, olisikin juttu aivan toinen, mutta lähtökohtana ei ritaristo enempää kuin keskiaika-kaan ole niin ainutlaatuinen, että Foster voisi omia kaiken kunnian itselleen. Mitenkäs sitten Peyon "Johannes ja Pirkale" sopii kuvaan? Onko Foster heidänkin isäpuolensa? Lähtökohtana on tässäkin keskiaika ja ritaristo, vaikka sarja on enemmän huumorimielestä tehty.

Sanoit, että arvostelijoiden tehtävänä on myös taustatietojen jakaminen. Näin ei ole. Ne lyhyet arvostelut (rajoitettu palstatilla) ovat hyvin epämääräisiä. Esimerkiksi viimeisin arvostelusi "Ardentista" jättäisi asiaa tuntemattoman täysin ymmälleen, kun minäkin sain pitkään miettiä mitä oikein tarkoittit. Sanoit, että Craenhals on karistellut tyyllisiä lainojaan. Hyvä, mutta mitä

tyyllillisiä lainoja? Sanopa muuten tarkkaan kaikki ne "tyyllilainat", joista sarjaa moittit, niin kuullaan nekin. Ja viitsisitkö selittää mitä tarkalleen tarkoittaa kun sanot, että "sarjasta on kadonnut jänte-vyvy" ja että "sarjaa vaivaa hajanaisuus"? Ei ole ihme, ettei arvosteluita noteerata, kun ne ovat sellaista salakieltä kuin ovat.

Jyrki Hämäläinen kirjoitti kerran, että "Suomessa kunnan arvostelija on sellainen, joka haukkuu eniten ja ymmärtää vähiten". Todella, MIKÄÄN EI KELPAA. Ainoat hyvät arvostelut saavat elokuvat, kirjat ym. ovat niin ikäviä ja pessimistisiä, että vain harvat niitä viitsivät katsoa. Viihdettä ei osata ottaa viihteenä, vaan kaiken on oltava vakavaa, osallistuvaa, vaikeatajuista, hermoja koettelevaa ... sanalla sanoen tylsää. Sarjakuva-arvosteluissa taas pohditaan pelkästään sitä, kenen jäljittelyä tämäkin taas on, saako sarjassa joku turpiinsa hiukan enemmän kuin toisessa sarjassa jne. Vain viat huomataan ja mainitaan. Yleisöä lyödään alta lipan jatkuvasti. Arvostelijat antavat ymmärtää, että yleisö ei ole lainkaan arvostelukykyinen, koska se pitää Aku Ankasta, Armista ja Dannyä, ym. Yleisö on siis moukka-kuukko. Olisi vaan jännä tietää, kuinka moni arvostelija raskaan ja huoltentäytteen päivän jälkeen nauttii pitkästyttävistä filmistä, koska se on niin taiteellinen tai visuaalisesti karneasta sarjakuvasta koska se on niin OMAPERÄINEN. Jos "Ardent" ehkä ei ole omaperäisyyden HUIPPU, ei sitä millään voi jäljitelmäksikään haukkua, vaikka se onkin sijoitettu mielikuvitusta ja mielenkiintoa herättävään aikaan ja siten nautittava, jota sarjakuva ei kuulemma saisi olla. Tiedätkö miksi alunperin aloitin tämän arvostelijakritiikin? Siksi, että loukkaannuin. Arvostelut, ei yksin Sinun, loukkasivat makuani ja tutkimustyöni oikeutusta leimamalla suurimman lemparini perustein, jotka eivät olleet oikeutettuja. Arvostelijoiden ilkeät sanat yleisön makuasioista tekevät kipeää kenelle tahansa. Ne ovat itse asiaansa isku vasten kasvoja. Siksi vain harvat lukevat arvosteluita, seikka josta tunnut olevan hieman pahoillasi.

... eli mitä me tutkijat

Sarjassamme "Ikuisten arvojen härellä" olemme nyt edenneet kohtaan, jossa alan arvella itse puhuvani sarjakuvakritiikin risuaidasta kokonaisuudessaan, Sinun taas pitäessä Ardentia sen ainoana seipäänä, johon haluaisit kaikki kritiikot varrastaa. Jos aloitit arvostelukritiikin vain loukkaannuttuasi Ardentin herättämistä varauksellisista huomioista, olet ehkä ottanut asian liian raskaasti. Voin nyt vastaila vain omassa nimissäni, koska käsittely rajautuu yhä yksilöidymäksi.

En missään nimessä koskaan aseta kyseenalaiseksi tutkimustyötä, varsinkaan Sinun kiinnostavaa Ardent-perehtyneisyyttäsi. Luen kiinnostuneena kaikenlaista sarjakuvia sivua-vaa. Aina riittää opittavaa. Sarjakuvien arvostelijan on kuitenkin melkein pakko tutustua koko tarjontaan, myös siihen vähäisempään osaan, tylsään roskaan, karmeaan ja pitkästyttävään antiin, ja siinä puhassa havaitsee riippuvuussuhteet ja ansiot ehkä kärjistyneemmin kuin osa-alueista kiinnostunut harraskin entusiastin. Siinä oppii myös tekemään eron pelkän viihteen ja sarjakuvataiteen välillä - seikka, jota et tunnuta tarpeeksi arvostavan. Lohdutukseksi sanottakoon, että Ardentin kyllä luen sinne taiteelliseen päähän, ja lüin jo läh-tiessäni sitä arvostelevaan.

Luulet minun pahoittelevan arvostelujen vähäistä suosiota. Näin ei ole. Tiedän, että niitä luetaan - ainakin jo jonkin vähän tunnetun sarjan mainitseminen saa aikaan tiedusteluja kirjakaupoissa. Ostopäätöksistä en osaa sanoa. Sen sijaan minua on harmittanut arvostelijan eristetty asema: palautetta ei tule, ei varsinkaan lukijoilta, eikä silti muualtakaan. Miltei-pä kaipaisinkin sitä Sinun kuvittelemaasi arvostelijaklikkia, jossa pohdittaisiin uusiin sarjoihin asennoitumista (siitä silti päättämättä), mutta todellisuudessa esimerkiksi edeltäjäni olen tavannut ensi kertaa vasta ihan äskettäin ja pikaisesti.

Käytännön syistä on sarjakuva-arvostelijan karsittava tavoitteita juonen esittelystä, sillä sisältö selviää helposti selaamalla, kun taas kritiikki yrittää antaa ne tiedot, mitä kaupan hyllyiltä ei saa.

Oikein hyvän vuoden jatkoa Sinulle.
Terv. Anne Lohikari

Tausta on taiteessa aina tärkeä asia. Mikään ei ole täysin irrallista historiasta ja aikaisemmista teoksista. Kritiikki etsii sarjan omaperäisyydestä tai osoittaa suuntauksia, joihin sarjan voi lukea.

Sinulla tuntuu olevan kielteisempi käsitys vaikutteista kuin minulla konsanaan. Arvostelu ei ole tuomio, ja viittaus esikuvii (ehkä kahlitseviinkin) on vain tapa esittää yhteyksiä tällä taiteen alueella. Sinunkin olisi avartavaa lukea Fosterin Prinssi Rohkeat uudestaan, ennakkoluuloitta, ja sitten vasta Ardentin vaikutteita pohdiskellen. En halua nimetä yksittäisiä asioita tyylien sivuavista piirteistä, jos ne tuomioiksi luetaan. Tyyli muuten on ajatuksen, käden ja viivan yhteis-peliä, joka kuvastaa kaikkea, mitä taiteilija tietää, tuntee ja haluaa antaa. "Jäntevyvy" ja "hajanaisuus" kuvaavat mielestäni selkeästi Ardentin kehitystä, eli taiteilijan kieltämättä vapautuneempaa suhdetta kuvii ja kokonaisuuksiin (sivut), tapaa käyttää yksityiskohtia ja irrallisia piirtimenvetoja kuin innokkaasti laverrellen, unohtaen selvät kokonaisuudet, pääasiat ja kuvallisen hahmon ensisijaiset arvot. Tiettyssä vaiheessa taiteilijan ural-ta taidot ja tekniikka uhkaavat ylittää sisällön ja syvällisen eläytymisen rajat - piste, jossa Craenhals mielestäni on "Noiduttu viikinki" -seikkailussa. Pohdi tätä Fosterin pohjalta.

Yleensä arvosteluista olen kärjistetty samaa mieltä kuin Sinäkin. Olen itse hiljattain erehtynyt katsomaan arvostelijoiden kehumaa (ja jopa yleisön suosiman) elokuvan, jolla teknisestä loistokkuudesta huolimatta ei ollut ainakaan minulle mitään annettavaa. "Oli siinäkin filmi!" oli yleisön tiivistynyt kommentti. Eipä vahinko silti suuri ollut. Suosikkielekuvani osaan katsoa kenenkään niitä kehumattakin. Yleensäkin myönteisen kritiikin arvo on kiinnostuksen lisäjäsenä tärkeämpi poikkeus- ja erikoiskohteissa, kun taas suosituista kohteista löydetty 'poikkeavat' näkökannat voivat avartaa yleisön elämyksiä.

Omasta puolestani voin lohduttaa Sinua myös sikäli, että pidän kyllä Aku Ankasta, silloin kun se sisältää HYVIÄ sarjoja (Barksin ja Stroeblen parhaat Akut, Murrin ja Bradburyn parhaat Mikit yms.). Sarjakuva on taidetta silloin, kun se on taitavan tekijän eläytyen ja rikkaasti esittämää - viihdekulttuurin osana sarjakuva voi oikeastaan olla taidettakin vain viihdekulttuurin ehdoilla, ts. sen on aina oltava MYÖS viihdyttävää.

Mainitsepa muuten itse se "visuaalisesti karnea, OMAPERÄINEN" sarja, jonka parissa et usko arvostelijan viihtyvän. Sinulla tuntui kärjistyksessäsi olevan jotakin täsmällistä mielessä.

En ole epäillyt Ardentin "kelpoisuutta", kelpasihan se valikoituihin arvostelukohteisiin, mutta kun asia nyt tuli puheeksi, voisi sarjassa kyllä olla syvempiäkin inhimillisiä ongelmia (ei silti nyky-aikaa, oli ritareillakin ristiriitaisia tunteita), psykologista jännitettä, josta lukijat voisivat jotakin ammentaa.

Joulukuinen huutokauppa toi mukanaan tukevan yleisöjoukon lisäksi myös joitakin huomattavia huutoja. Aku Ankka numero 9b vuodelta 1952 (Lumikki ja seitsemän kääpiötä) kiritti ostajia aina 760 markkaan asti. Matti ja Jussi vauhdissa -albumi vuodelta 1948 maksatti 100 ja Aku Ankka numero 8/1953 80 markkaa.

Yleisesti ottaen hintataso tuntuu vakiintuneen, yllättäviä olivat nuo edellämäinitut Akut. Kaukoranta-Kemppinen heltisi 70 markalla.

1: 4,-	26: 10,-	51: 4,-	76: 34,-	101: 3,-
2: 4,-	27: 3,-	52: 4,-	77: 3,-	102: 32,-
3: 4,-	28: 3,-	53: 14,-	78: 30,-	103: 12,-
4: 3,-	29: 24,-	54: 17,-	79: 6,-	104: 3,-
5: 2,-	30: 8,-	55: 9,-	80: 5,-	105: 70,-
6: 12,-	31: 3,-	56: 32,-	81: 5,-	106: 4,-
7: 16,-	32: 10,-	57: 6,-	82: 14,-	107: 20,-
8: 8,-	33: 32,-	58: 40,-	83: 14,-	108: 20,-
9: 7,-	34: 10,-	59: 2,-	84: 5,-	109: 27,-
10: 8,-	35: 20,-	60: 14,-	85: 6,-	110: 22,-
11: 10,-	36: 16,-	61: 14,-	86: 6,-	111: 17,-
12: 6,-	37: 10,-	62: 7,-	87: 6,-	112: 6,-
13: 6,-	38: 26,-	63: 12,-	88: 7,-	113: 12,-
14: 8,-	39: 17,-	64: 5,-	89: 4,-	114: 13,-
15: 8,-	40: 4,-	65: 5,-	90: 6,-	115: 20,-
16: 2,-	41: 36,-	66: 5,-	91: 5,-	116: 40,-
17: 4,-	42: 12,-	67: 2,-	92: 3,-	117: 10,-
18: 4,-	43: 22,-	68: 2,-	93: 3,-	118: 50,-
19: 4,-	44: 2,-	69: 14,-	94: 6,-	119: 5,-
20: 4,-	45: 30,-	70: 22,-	95: 5,-	120: 18,-
21: 4,-	46: 80,-	71: 2,-	96: 4,-	121: 18,-
22: 3,-	47: 12,-	72: 16,-	97: 5,-	122: 17,-
23: 28,-	48: 6,-	73: 4,-	98: 6,-	123: 15,-
24: 40,-	49: 10,-	74: 28,-	99: 7,-	124: 10,-
25: 45,-	50: 16,-	75: 45,-	100: 10,-	125: 7,-

126: 7,-	176: 10,-	226: 30,-
127: 22,-	177: 12,-	228: 22,-
128: 26,-	178: 12,-	229: 16,-
129: 36,-	179: 7,-	229: 8,-
130: 9,-	180: 8,-	230: 32,-
131: 3,-	181: 6,-	231: 34,-
132: 3,-	182: 3,-	232: 28,-
133: 5,-	183: 6,-	233: 20,-
134: 5,-	184: 45,-	234: 17,-
135: 9,-	185: 17,-	235: 10,-
136: 1,-	186: 15,-	236: 12,-
137: 20,-	187: 17,-	237: 12,-
138: 14,-	188: 10,-	238: 4,-
139: 25,-	189: 27,-	239: 2,-
140: 8,-	190: 28,-	240: 2,-
141: 6,-	191: 8,-	241: 3,-
142: 6,-	192: 10,-	242: 3,-
143: 4,-	193: 10,-	243: 30,-
144: 2,-	194: 30,-	244: 45,-
145: 12,-	195: 35,-	245: 12,-
146: 6,-	196: 3,-	246: 10,-
147: 2,-	197: 9,-	247: 32,-
148: 8,-	198: 5,-	248: 17,-
149: 4,-	199: 4,-	249: 8,-
150: 7,-	200: 4,-	250: 55,-
151: 5,-	201: 3,-	251: 17,-
152: 1,-	202: 3,-	252: 15,-
153: 5,-	203: 5,-	253: 20,-
154: 20,-	204: 2,-	254: 20,-
155: 14,-	205: 3,-	255: 12,-
156: 6,-	206: 4,-	256: 10,-
157: 100,-	207: 760,-	257: 14,-
158: 19,-	208: 4,-	258: 7,-
159: 7,-	209: 3,-	259: 7,-
160: 22,-	210: 9,-	260: 38,-
161: 22,-	211: 9,-	
162: 12,-	212: 7,-	
163: 16,-	213: 28,-	
164: 5,-	214: 45,-	
165: 3,-	215: 12,-	
166: 12,-	216: 7,-	
167: 18,-	217: 35,-	
168: 12,-	218: 5,-	
169: 10,-	219: 5,-	
170: 16,-	220: 3,-	
171: 15,-	221: 4,-	
172: 17,-	222: 26,-	
173: 12,-	223: 5,-	
174: 16,-	224: 9,-	
175: 12,-	225: 22,-	

Foster (amerikkalainen, syntyi Kanadassa) ei ole pyrkinyt mitään omiaan nimiinsä, mutta häneltä on kyllä paljon oppimista, esimerkiksi tutkimustyö ja perehtyminen aikakauteen, taiteellisista ansioista puhumattakaan. Ei ole synti, vaikka Peyokin olisi Fosterilta jotain oppinut ("Johannes ja Pirkale" tuskin kuitenkaan on sarjakuvataiteen huipputaita). Toisaalta Craenhals on ilmeisesti saanut vaikeutetta jopa Franquinilta. Tutkitaanpas ...

Muistetaanpa nyt, että sarjakuva on parhaimmillaan taidetta, omilla ehdoillaan, mutta taidetta voi olla viihdyttävää, ei suinkaan saarnaava sisällökkäänäkään. Sisältö ei pelasta mitään, jos sarja ei toimi kuvallisesti vastaavalla tasolla, eikä visuaalisesti upea esitys paljon auta heppoista käsikirjoitusta.

Tutkitaan ja viihdytään ...
K.P.

Hei!

Joko olet maksanut jäsenmaksusi??

Huomatkahan vielä seuraavat korjaukset: huoneet 64 & 65 ja 67 & 68 korjattiin yhdessä huonokuntoisuuden vuoksi. 140 tarjottiin niin vähän, että se päätettiin siirtää myöhempään huutokauppaan.